

KATE DAVIES

IN HET DIEPE

'Schaamteloos en heel erg grappig.' – The Guardian

Tot voor kort had Julia al drie jaar geen seks gehad.
Maar nu:

- 🌶️ beschuldigt een onenightstand haar ervan dat ze zijn penis heeft gebroken;
- 🌶️ flirt een seksueel zeer zelfverzekerde lesbienne met haar;
- 🌶️ en vraagt ze zich af of ze een slechte feministe is als ze haar schaamhaar scheert.

Julia staat op het punt erachter te komen dat ze op de verkeerde plekken heeft gezocht naar liefde en bevrediging, dat wil zeggen: bij mannen. Haar nieuwe en opwindende lesbische leven begint.

In het diepe is een onvergetelijke, vrijmoedige en heel erg grappige roman over de liefde, vriendschap en uit de kast komen, die zowel de beste als de slechtste seks bevat die je ooit zult lezen. Een smeulige tocht door de valkuilen en verleidingen die we tegenkomen op het verraderlijke – en vaker nog absurde – pad dat naar liefde en zelfkennis leidt.

'Geweldig! Het beste wat ik in tijden heb gelezen. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst iets heb gelezen waardoor ik zo hard moest lachen, terwijl ik tegelijkertijd aan het denken werd gezet over het leven, relaties en wat ons maakt tot wie we zijn.'

– Gill Sims, auteur van *Waarom mama drinkt*

www.uitgeverijorlando.nl

KATE DAVIES

In het diepe

Vertaald uit het Engels
door Marike Groot en Sander Brink

© 2019 Kate Davies

Oorspronkelijke titel *In at the Deep End*

Oorspronkelijke uitgever The Borough Press, HarperCollins Publishers, London

© Nederlandse vertaling Uitgeverij Orlando bv, Amsterdam
Vertaald uit het Engels door Marike Groot en Sander Brink,
GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp Mariska Cock

© Auteursfoto Idil Sukan

Zetwerk Pre Press Mediagroep

ISBN 978 9493 081 11 6

NUR 302

www.uitgeverijorlando.nl

I SEKSGELUIDEN

Op een zaterdagochtend afgelopen januari wees Alice me erop dat ik al drie jaar geen seks meer had gehad. Ik wist wel dat ik al een tijdje droogstond – ik was ongelooflijk snel door de batterijen voor mijn vibrator heen gegaan, en een paar dagen daarvoor had ik op ‘penis’ gegoogeld, gewoon om mezelf eraan te herinneren hoe die er ook alweer uitzag – maar het volle besef hoeveel tijd ik had verspild met het niet hebben van seks, drong toen pas in alle hevigheid tot me door.

De laatste keer dat ik seks had gehad was nou niet bepaald iets geweest om over naar huis te schrijven, dat kan ik je wel vertellen. Hij was een eenentwintigjarige redactieassistent van Alice’ kantoor met een ongebruikelijk groot voorhoofd, en het gebeurde na een afschuwelijk feestweekend waardoor ons hele appartement naar pastis stonk. Ik probeerde hem mee te nemen naar mijn kamer, maar daar was al een stel aan het droogneuken op het dekbed, dus deden we het op de kunstleren bank in de woonkamer. Ik bleef steeds aan de bank plakken door het plasje zweet dat zich in het kuiltje onder aan mijn rug had gevormd. Ik geloof niet dat hij ooit eerder iemand had geneukt, dus het was een wat ongemakkelijk heen en weer gestoot, en na afloop huilde hij en omhelsde me net te lang. Het schiet me steeds weer door m’n hoofd – of ik nou net op de bus stap, mijn haar was of op een vreselijk krakende bank ga zitten, plotseling zie ik zijn verbeterde rode gezicht weer voor me of zijn zweterige schaamhaar, en dan krimp ik onwillekeurig ineen. Genoeg om iemand de lust tot seks te benemen voor, pakweg, drie jaar.

Eerlijk gezegd heb ik altijd al de voorkeur gegeven aan het idee van seks boven seks zelf. In mijn verbeelding was ik experimenteel, zelfverzekerd, ongeremd, een schouderbijter en gebruikte ik woorden als ‘beffen’. Ik kon aan seks denken in de geilste termen en er openlijk over praten met vrienden – maar als het erop aankwam om het ook echt te doen, of met iemand te praten met wíé ik het misschien zou doen, sloeg ik dicht. Ik had er moeite mee om mezelf sexy te vinden als ik met iemand anders was. Ik had er moeite mee om met een stalen gezicht geile dingen te zeggen. Het voelde allemaal als een belachelijk toneelstuk, te ver verwijderd

van de manier waarop ik me in een niet-geile context gedroeg, alsof ik een rol in een pornofilm speelde, en nog slecht ook. Ik kon niet eens overtuigend flirten, zeker niet als ik nuchter was. Wat misschien ook wel groten-deels verklaart waarom het zo lang geleden was dat ik met iemand had geneukt.

Alice en Dave daarentegen hadden wel seks. Een verbazingwekkende hoeveelheid zelfs, als je bedenkt dat ze al vijf jaar iets met elkaar hadden. De vrijdagavond voor die zaterdagochtend zat ik in m'n eentje in de woonkamer en probeerde de seksgeluiden te negeren die uit hun slaapkamer kwamen. Ons appartement had ongelooflijk dunne muren, dus was het bijna alsof ik erbij was. Hoe kan iets wat zo leuk is als je het doet (hoewel niet altijd – zie de vorige opmerking over zweterige seks op de bank) zo afstotelijk zijn als je ernaar moet luisteren? Ik vond het niet erg om samen te wonen met een stel; door met drie mensen in het appartement te wonen was de huur lager. Bovendien had Dave een aantal kookboeken van Ottolenghi en zeer smaakvol jaren vijftig-meubilair, dus kregen we beter te eten en waren we stijlvoller dan we zonder hem zouden zijn geweest. Maar van die seksgeluiden had ik m'n buik vol.

De volgende ochtend hoorde ik Alice met Dave meelopen naar de deur. Ze waren weezinwekkend met elkaar aan het fluisteren en wisselden natte kussen uit. Ik ging rechtop op mijn bed zitten, pulkte aan de droge huid van mijn vingers en oefende mijn toespraak in mijn hoofd.

Alice liep zonder te kloppen mijn kamer binnen; mensen hebben de neiging dat te doen als er maar weinig kans is dat je daar ligt te neuken. Ze ging op mijn bed zitten, met haar haar door de war en een post-coïtale glimlach op haar gezicht.

‘Heb je zin om te brunchen?’ vroeg ze. ‘Ik sterf van de honger.’

‘Dat verbaast me niks,’ zei ik, wat niet de manier was waarop ik van plan was geweest het onderwerp ter sprake te brengen.

‘Wat?’

‘Niets.’

‘Hoezo verbaast dat je niks? Wat bedoel je?’

‘Nou... het klonk alsof jij en Dave een hoop lol hadden gisteravond.’

‘Heb jij zitten luisteren naar hoe we seks hadden?’

‘Ik heb niet zitten luisteren. Ik hóorde het. Het was geen bewuste keuze.’

‘Zo luid waren we niet,’ zei Alice, alsof ze om geruststelling vroeg.

‘Je vroeg hem of hij...’

‘Of hij wat?’

Ik keek weg. ‘Je weet best wat je hem vroeg.’

‘Hoe weet ik dat als jij het niet zegt?’

‘Goed dan. Je vroeg hem om een vinger in je kont te steken.’

‘Julia!’

‘Jij bent degene die het heeft gezegd!’

‘Dat is privé!’

‘Praat dan niet zo hard!’

Alice’ wangen werden roze.

Er viel een onaangename stilte.

‘Heb je ons echt gehoord?’

‘Ja! Ik hoor jullie altijd!’

‘Je kunt ons niet altijd horen. We hebben niet eens meer zo vaak seks...’

‘Drie keer per week is niet vaak?’

‘Voor ons niet.’

‘Nou, dan ben ik heel erg blij voor jullie.’

Er viel weer een stilte.

‘Het zou je niet zoveel kunnen schelen als je zelf ook een vriendje had.’

‘Ik hoef geen vriendje, dank je.’

‘Seks, dan.’

‘Ik heb toch seks.’

‘Nee, dat heb je niet,’ zei ze. En dat was het moment waarop ze me erop wees, op die drie jaar.

Daarna ging ik weer naar bed, en daar bleef ik het grootste deel van de dag. Ik at kaas en probeerde me te herinneren hoe het was om seks te hebben. Ik had nog nooit écht, écht goede seks gehad, het soort dat uitmondde in de geluiden die ik Alice en Dave hoorde maken. Beffen voelde altijd een beetje alsof er iemand met een nat washandje over mijn onderste regionen veegde, en het gaf me altijd een nogal claustrofobisch gevoel om een man boven op me te hebben.

Eigenlijk had seks nooit bijzonder hoog op mijn prioriteitenlijstje gestaan. Als tiener was ik veel te geobsedeerd door de wens om danseres te worden om me zorgen te maken over het hebben van een relatie. Toch was het me gelukt om ontnaagd te worden na mijn eerste jaar op de balletschool; mijn vriendin Cat nam me mee naar Jamaica om bij haar grootouders te logeren, en ik deed het op het strand met een jongen die Derrick heette, die vreselijke acne had, en een fles goedkope rum, wat tot de seks leidde. We gebruikten geen condoom; de pure angst die ik na afloop voelde bij het vooruitzicht dat ik zwanger zou zijn en het gedoe om

aan een morning-afterpil te komen zonder dat Cats grootouders erachter kwamen, had me vervolgens jarenlang van seks genezen. Ik kan nog steeds geen daiquiri's drinken. Maar ik was blij dat ik het achter de rug had – ik voelde me ervarener dan de andere meisjes in mijn jaar, en genoot ervan om wijs te mompelen: 'Doe niet wat ik heb gedaan. Wacht totdat je er klaar voor bent,' telkens als we het over seks hadden tijdens logeerpartijtjes.

En dan had je nog Leon. Ik ontmoette hem op een togafeest tijdens een introductieweek op de universiteit van Warwick. Hij zag er heel aantrekkelijk uit in zijn witte laken, en pas later besepte ik dat hij elke dag een corduroybroek droeg. Desondanks bleven we bij elkaar, tot op het moment dat hij me net na zijn afstuderen dumpte omdat hij 'de wereld rond wilde reizen' en 'ongebonden' wilde zijn. Drie maanden later verhuisde hij naar Peckham en begon hij aan een stage in managementconsultancy.

Leon en ik hadden best leuke seks in het begin – we probeerden de omgekeerde amazone, deden het staand in de douche, zulk soort dingen – maar tegen het einde van de relatie kon hij alleen nog maar in de stemming komen door naar de 'Late Night Love'-playlist op Spotify te luisteren, en dan wist ik precies waar zijn handen zouden zijn op welk moment van elk nummer, waardoor het een beetje op een obscene, horizontale linedance leek. De saai seks was voor ons allebei slecht, in het kader van zelfrespect, denk ik. Nadat we uit elkaar waren gegaan besloot ik het een tijdje zonder seks te doen, en hoe langer ik dit liet duren, hoe enger seks leek, alsof je een grote, naakte Rubicon moest oversteken. Ik had een paar dronken onenightstands – waaronder die seks op de bank – maar verder leek het me een veel verstandigere, minder vernederende optie om in mijn eentje naar huis te gaan, en leek het veel minder waarschijnlijk dat het tot stoppeltjesuitslag zou leiden.

Ik masturbeerde echter wel – ik had een paar betrouwbare vibrators: een Rampant Rabbit en een kleine kogelvormige die ik op vakantie meenam. Het enige wat ik niet had, was iemand die mijn borsten vastpakte. Soms probeerde ik het zelf te doen, maar dat voelde toch anders.

Dave maakte die woensdagavond rosbief voor ons. Terwijl hij stond te koken, zat ik op de bank te fantaseren dat ik met hem neukte – iets waarvan ik zweer dat ik het nog nooit eerder had gedaan – en ik merkte dat mijn hart iets sneller ging kloppen. Objectief gezien is Dave een knappe man, ondanks zijn enorme baard. Ik merkte dat ik naar de baard aan het staren was, me afvragend of die in de weg zou zitten tijdens het beffen, en

naar zijn knokkels keek en me voorstelde hoe ze binnen in mij zouden voelen. Daarna kon ik hem een tijdje niet meer aankijken. Ik wilde Daves vingers niet echt in me, eerlijk niet. Maar ik wilde wel íets in me. Iets wat leefde, iets wat warm was en bewoog, en niet van roze latex was gemaakt.

Ik was die avond tijdens de maaltijd minder op mijn gemak dan gewoonlijk, wat eigenlijk niet zo verrassend is. Dave deed het zware werk wat het gesprek betreft, en stelde me met zijn mooie noordelijke accent een heleboel vragen over mijn baan, waarbij hij net deed alsof hij geïnteresseerd was in mijn antwoorden, ook al was ik ambtenaar bij het Britse ministerie van Volksgezondheid, waar ik brieven van burgers beantwoordde over pleegzorg en de wachttijden in ons zorgstelsel, en andere dingen waar ik liever niet aan denk, en was hij grafisch ontwerper, wat zowel cooler als minder deprimerend is.

Hij gaf me de mierikswortel aan en vroeg: ‘Heb je nog mooie brieven gekregen deze week?’

Mensen sturen meestal geen brieven naar de regering tenzij ze heel erg boos en heel erg oud zijn. Maar er zijn uitzonderingen.

‘Ik heb er weer een van Eric gekregen,’ zei ik.

‘Die veteraan van het Bomber Command van de Royal Air Force?’

Ik knikte. ‘Hij is boos over de bezuinigingen op de zorg.’

‘Schreef hij je daar afgelopen maand ook al niet over?’ vroeg Alice, door een mond vol rundvlees heen.

‘Vorige maand was het de kwaliteit van ziekenhuismaaltijden.’

‘Oud worden is klote, hè?’ vroeg Dave, maar zijn ogen waren op Alice gericht, en ik kon merken dat hij met haar aan het voetjevrijen was onder de tafel. Ik staarde omlaag en concentreerde me op de stoom die van mijn aardappelen omhoogkringelde, maar het voetjevrijen ging door.

Het voetjevrijen werd even onderbroken toen Alice de tafel afruimde en ons toetje neerzette (Ben & Jerry’s), maar daarna begon het weer, waardoor ik geen trek meer had in mijn ijs – en dat is een hele prestatie. Dus at ik het zo snel mogelijk op en duwde toen mijn stoel naar achteren.

‘Dankjewel dat je hebt gekookt, Dave,’ zei ik.

‘Graag gedaan, hoor,’ zei hij, naar Alice glimlachend.

Alice keek naar mij. ‘Blijf toch gezellig bij ons,’ zei ze. ‘Vanavond is er iets met Benedict Cumberbatch.’

‘Ik ben niet zo van Cumberbatch,’ zei ik. ‘En ik heb een beetje hoofdpijn.’

Ik ging naar mijn kamer en zette mijn tv aan. Ik probeerde een kookprogramma te kijken, maar Alice en Dave waren al snel zo luidruchtig aan

het zoenen dat ik hen boven de schreeuwerige presentator uit hoorde. Dus klapte ik mijn laptop open en zette mijn koptelefoon op, en daarna zette ik de privémodus aan en ging ik op zoek naar ‘echte stellen’ op Pornhub.

Op een bepaalde manier is het geruststellend om te kijken naar normale mensen die seks hebben; ik denk altijd dat ik het waarschijnlijk beter zou doen dan zij. Misschien is dat niet waar het om draait bij porno, maar dat maakt me niet uit – hun onkunde windt me op. Ik klikte op een filmpje en keek naar een dunne, bleke man die zijn wankele videocamera bijstelde en naar het bed liep waar een vrouw met overgewicht op hem lag te wachten. Ik trok mijn broek omlaag tot op mijn enkels en begon te vingeren terwijl de bleke man zichzelf aritmisch in zijn partner stootte. Daar heeft het patriarchaat niet van terug, dacht ik. Over ongeveer twee minuten ga ik mezelf gewoon een geweldig orgasme bezorgen, omdat ik weet hoe ik mijn eigen knopjes moet indrukken – ik heb geen man nodig om dat voor me te doen.

Maar toen was het voorbij, en ik voelde me hol en wilde wanhopig graag nog een keer klaarkomen. Het filmpje was afgelopen en er verscheen een pop-upadvertentie voor ‘geile sletten bij jou in de buurt’. Ik deinsde achteruit en klikte erop om ervan af te komen, maar per ongeluk klikte ik in plaats daarvan op de advertentie en een vrouw met enorme, bolvormige borsten vulde mijn scherm, hijgend en over haar tepels wrijvend. Ik probeerde het ding af te sluiten, maar nu waren er honderden vensters opgekomen, elk gevuld met geile blondines, of hoerige Russinnen, of ondeugende tieners, als eindeloze spiegels weerspiegeld in spiegels. Het wond me op om naar hen te kijken, en dat gaf me weer een vies gevoel, dus klapte ik het scherm van mijn laptop omlaag en omhelsde mijn kussen. Het omhelsde me niet terug.

Ik vertelde Nicky over mijn onbevredigende zelfbevrediging. Het was een beetje ongemakkelijk om erover te beginnen; dit was pas mijn derde sessie en ik voelde me nog niet heel erg op mijn gemak bij haar. Ik voelde me nog niet helemaal op mijn gemak bij het idee dat ik überhaupt in therapie zat. Ik had nooit gedacht dat ik op mijn zesentwintigste een psych zou hebben, zelfs geen semi-amateuristische. Ik had het idee dat een therapeut iets was wat alleen stijlvolle New Yorkers zouden moeten hebben, het soort mensen dat het zich kan veroorloven om olijven te kopen van Dean & DeLuca en die dingen zeggen als: ‘Mijn gynaecoloog heeft me gezegd dat ik minder tarwe moet eten.’ Zo was het gekomen: ik had al een tijdje last van een chronisch licht angstgevoel, het soort gevoel

dat je krijgt als je beseft dat je vergeten bent het gasfornuis uit te zetten, maar dan de hele tijd. Toen had ik op een dag een paniekaanval midden in een teamvergadering over briefhoofden, waarschijnlijk getriggerd door het feit dat ik een baan heb waar je het bij je teamvergadering hebt over briefhoofden. Niemand merkte het – het was een subtiele paniekaanval – maar die avond barstte ik midden in het diepvriespad van Sainsbury's in tranen uit, met een pak viskoekjes in mijn hand. Dus ging ik naar de huisarts.

'Zou je zeggen dat je het afgelopen halfjaar meer dagen wel dan niet excessief hebt gepiekerd?' vroeg de huisarts, terwijl ze op een checklist keek.

'Ik weet niet of ik zou zeggen dat ik excessief pieker.'

'Over wat voor soort dingen pieker je?'

'Gewoon eh... alles eigenlijk.'

'Waarschijnlijk excessief dus.' Ze glimlachte naar me. 'Denk je dat de wereld van zichzelf goed of slecht is?'

'Absoluut goed,' zei ik tevreden, omdat ik wist dat dat het juiste antwoord was.

'En je hebt niet overwogen om jezelf pijn te doen? Je hebt geen zelfmoordgedachten?'

'Nooit.'

'Heb je het gevoel dat je alledaagse dingen niet aankunt?'

'Nee.'

'Heb je moeite met het nemen van beslissingen?'

'Niet echt.'

'En merk je vaak dat je zomaar moet huilen?'

'Nee. Ik bedoel... ik huil nogal veel, maar meestal heb ik daar een reden voor.'

'Oké,' zei de huisarts. 'Het is onwaarschijnlijk dat je aan klinische depressie lijdt.'

'Hoera!' zei ik, mezelf een beetje opbeurend.

De huisarts glimlachte weer – een geduldige glimlach, beseft ik, nu ik erop terugkijk. 'Je lijkt te hebben wat we een generaliseerde angststoornis noemen,' zei ze tegen me.

Ik vond het heel spannend om een echte stoornis te hebben.

'Ik zal je doorverwijzen voor gesprekstherapie,' zei ze. 'Maar misschien is het beter om naar een vrijgevestigde therapeut te gaan, want anders is de wachttijd negen maanden.'

'Ik weet het,' zei ik. 'Het ministerie van Volksgezondheid krijgt daar een hoop klachtenbrieven over.'

Ik voelde me kalmer dan ik me in eeuwen had gevoeld. Ik ging naar huis en googelde op *goedkope therapeut Noord-Londen angst*, en toen kwam Nicky's naam naar boven. Ze was nog in opleiding voor therapeut, wat de reden was waarom ik me haar kon veroorloven, en ze had de on-therapeutachtige neiging om haar zeer uitgesproken meningen over bijna elk onderwerp naar voren te brengen. Toen ik haar over de angst vertelde, en over het feit dat ik me verloren en doelloos voelde in het leven, zei ze dat het geen wonder was dat ik angstig was, en dat mijn baan zo saai klonk dat ze die 'aan mensen met slapeloosheid zouden moeten voorschrijven'.

Maar goed, ik vertelde Nicky over het masturberen. Ik kon mezelf steeds dieper in de leunstoel voelen zakken terwijl ik sprak, alsof die voor mij terugdeinsde. Maar zij deinsde niet terug. Ze wilde er alles over weten.

'Hoe zag het stel eruit?'

'Maakt dat uit?'

'Dat weet ik niet totdat jij het me vertelt.'

'Zij was dik en zwart. Hij was mager en wit.'

'Aha.' Ze knikte op een therapeutachtige manier.

'Wat?'

'Niets.' Ze krabbelde iets in haar aantekeningenboek en onderstreepte het een aantal keer.

'Masturbeer je vaak terwijl je aan Alice denkt?' vervolgde ze.

'Ik dacht niet aan haar!'

'Maar je zei dat je aan het masturberen was uit wrok.'

'Ik was pissig op ze omdat ze zo luidruchtig seks hadden, dat is alles.'

'Omdat jij geen seks hebt?' Ze keek me aan zonder met haar ogen te knippen.

'Luister, ik ben niet geremd, oké? Ik zou seks hebben als iemand seks met me wilde hebben, maar dat wil al eeuwenlang niemand.'

'Dus je zit gewoon te wachten totdat iemand je het op een presenteerblaadje aanreikt.'

'Nou, nee...'

'Zo komt het op mij over. Het is net als met je carrière. Je hebt gewoon besloten om achterover te leunen en dit uitzichtloze uitzendwerk te blijven doen...'

'Ik heb een tijdelijk contract, hoor, ik ben geen uitzendkracht. En wie weet meld ik me dit jaar wel aan voor dat interne managementopleidingsprogramma, de Fast Stream,' zei ik.

'Waarom heb je dat vorig jaar niet gedaan?'

Ik had geen aanvraag ingediend omdat dat zou betekenen dat ik moest zeggen: 'Ik ben ambtenaar' als mensen op feestjes vroegen: 'Wat doe jij?' en dat ik dan een hele hoop vragen zou moeten beantwoorden over de financiering van het zorgstelsel en of ik het eens was met het regeringsbeleid. Ik heb er de pest aan als mensen vragen: 'Wat doe jij?' Ik neem aan dat dat voor iedereen geldt, zelfs als het antwoord is: 'Ik ben romanschrijver,' of 'Ik ben een chirurg gespecialiseerd in babyhandjes,' omdat je zelfs in die gevallen weet dat iemand zal vragen: 'Wil je mijn boek aan jouw agent laten zien?' of: 'Zou je eens naar dit bobbeltje op mijn vinger willen kijken?' Ik miste het om te kunnen zeggen: 'Ik ben danseres.'

Ik keek naar de vloer. Er zat een vage vlek op het tapijt, misschien ketchup.

'Je moet wat meer moeite doen voor je carrière,' zei Nicky. 'Het is hetzelfde als met je liefdesleven. Je bent niet bereid om jezelf in de etalage te zetten.'

'Ik ga niet op zoek naar een relatie. Ik heb geen relatie nodig om me compleet te voelen. Ik ben onafhankelijk.'

Ze legde haar notitieboek neer. 'Ben je écht onafhankelijk?' vroeg ze. 'Of ben je eigenlijk heel erg zielig?'

Ik bleef waardig zwijgen.

'Het is niet erg als je moet huilen,' zei ze.

'Zo zielig ben ik niet,' zei ik.

'Gooi het er gewoon maar uit.'

'Ik huil niet,' zei ik, wat strikt genomen niet waar was.

Ze overhandigde me triomfantelijk de doos met tissues.

Ik belde Cat op weg naar huis na Nicky. Ik wilde niet alleen zijn met mijn gedachten, en ik kon er altijd op rekenen dat Cat me een anekdote zou vertellen over haar afschuwelijke carrière om mijn problemen in perspectief te plaatsen.

'Heb je zin om iets te gaan drinken?' vroeg ik, toen ze de telefoon opnam.

'Kon dat maar,' zei ze. 'Ik zit in Birmingham. Ik doe weer eens de levenscyclus van de kikker.' Ze klonk een beetje buiten adem. Ze had waarschijnlijk ook energieke seks gehad.

'Wanneer kom je terug?' vroeg ik, een regenplas ontwijkend.

'Dat duurt nog heel lang,' zei ze. 'Het is een landelijke tournee.'

'Ooo!'

'Langs basisscholen.'

'O.'

‘Ik zal waarschijnlijk wel weer luizen krijgen. Of krentenbaard.’

Cat had na haar opleiding geen werk kunnen vinden als danseres – elk gezelschap waarvoor ze auditie deed zei: ‘Je hebt het verkeerde lichaams-type,’ wat de legale manier is om te zeggen: ‘Je bent zwart.’ Maar in plaats van te doen wat ik deed toen er een eind aan mijn danscarrière kwam – weer bij mijn ouders gaan wonen en zweren dat ik nooit meer zou optreden, behalve om op karaokeavonden mijn handelsmerkversie van ‘I Wanna Dance with Somebody’ te zingen – liet ze zich omscholen tot actrice. Nu verdiende ze het grootste deel van haar geld door op te treden in voorstellingen van een educatief toneelgezelschap, door rollen te spelen als ‘kikker’ en ‘plastic fles die niet wordt afgebroken’ en ‘ijsbeer die het veel te warm heeft’. Ik denk dat we door de jaren heen waarschijnlijk goed contact zijn blijven houden omdat we allebei onze andere vriendinnen van de dansopleiding niet konden verdragen, met hun ‘OMG ik heb net een rol gekregen in het Zwanenmeer van het Birmingham Royal Ballet #geluk’-posts op Instagram. Maar soms was ik jaloers op Cat. Zij had tenminste nog de opwindende ervaring dat ze applaus kreeg, ook al trokken de mensen die applaudisseerden soms aan elkaars haren en moesten ze in de hoek staan.

‘Lacey speelt het kikkerdril,’ vervolgde Cat, ‘en ze blijft maar kletsen over de musical die ze aan het schrijven is over ongesteldheid.’

‘Ik wil wedden dat ze daar best heel veel succes mee zal hebben,’ zei ik. ‘Ja, hè? O god...’

Ik hoorde een gedempt geluid van een soort uitrekken aan de andere kant.

‘Ben je je kikkervis-kostuum aan het uittrekken?’ vroeg ik haar. ‘Toe, zing dat kikkervisliedje nog eens voor me.’

‘Deze keer ben ik de kikker. Dat groene balletpakje is verdomme een maat te klein.’

‘Je hebt promotie gekregen!’

‘Heel grappig, hoor,’ zei Cat. ‘Een van de kinderen kwam vandaag naar me toe en zei: “Jij bent geen echte kikker. Je bent veel te groot.” Ik zweer het je: zesjarigen worden dommer.’ Nog meer getrek en gerommel, en daarna gegrom van inspanning. ‘Die is uit.’

‘Dus nu ben je naakt.’

‘Ja. Dit is eigenlijk gewoon telefoonseks,’ zei ze.

‘Dat is het dichtste wat ik in drie jaar bij een wip ben gekomen.’ Ik gaf mezelf in gedachten een schouderklopje. Ik kon er tenminste nog een grapje over maken.

‘Ik dacht dat het met mij slecht ging,’ zei Cat. ‘Lacey gaat al de hele tour met Steve, het nieuwe kikkervisje, naar bed, en ik voel me als een ontzettend derde wiel aan de wagen.’

‘Dan heb jij het het beste getroffen,’ zei ik. ‘Kikkervisjes die het met kikkerdril doen kan niet door de beugel. Dat is net incest.’ Ik klemde mijn telefoon onder mijn kin en maakte de voordeur open.

‘Hoe gaat het eigenlijk met jou? Hoe gaat het met je werk?’ vroeg Cat. ‘Te saai om over te praten.’

‘Je moet een creatieve uitlaatklep buiten je werk hebben.’

‘Nee, bedankt,’ zei ik. Het enige wat ik wilde was televisiekijken zonder naar mensen te hoeven luisteren die seks hadden. Ik ging op de bank zitten, jas nog steeds aan, en voelde tussen de kussens naar de afstandsbediening. *Come Dine with Me* was bezig, en Alice en Dave waren uit. Dit beloofde een mooie avond te worden.